

POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Název: **TEORIE A METODY PRÁCE S ODSOUZENÝMI A OBVINĚNÝMI VE VAZEBNÍ VĚZNICI**

Autor: **Drahomíra Horová**

Diplomová práce studentky Drahomíry Horové nazvaná „Teorie a metody práce s odsouzenými a obviněnými ve vazební věznici“, předložená v rámci studia oboru „Sociální a charitativní práce KS“, je rozčleněna kromě úvodu a závěru do sedmi kapitol. Studentka mohla zajisté rozdělit práci do dvou či více částí se subkapitolami, jestliže o sedmé kapitole hovoří jako o praktické „části“, z čehož logicky plyne, že by předtím měla být nějaká „část“ jiná, nabízelo by se třeba „teoretická“. Na druhé straně však představuje právě tato sedmá kapitola vlastní přínos, vložený autorkou do textu předkládané práce. Jde jen o nepříliš šťastné označení této kapitoly. Důležité spíše je, a to se právě v této kapitole ukazuje, že autorka zná prostředí věznic „zevnitř“ jako zaměstnankyně jedné z nich.

Úvod práce obsahuje obecnější hodnotící úvahy. Je zde výstižně zdůrazněno pokrytecké dožadování se respektu lidské důstojnosti ze strany těch, kdo sami svými kriminálními činy lidskou důstojností druhých osob pohrdají. Autorkou vyjádřený pocit, že dnešní moderní hektická doba způsobuje nedostatek citu pro lidskou důstojnost jako takovou, trpí (jako ostatně veškeré moralizující stesky o tom, co všechno se dnes zhoršuje) nedostatkem srovnání s obdobím, kdy ještě byla situace lepší, kdy se ještě „nezhoršovala“. Bylo to snad za komunistického režimu, v době nikoli tak hektické?

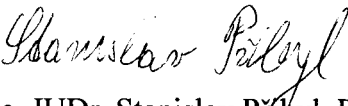
Pozitivně lze hodnotit, že první kapitola, zabývající se vznikem a vývojem vězeňství, je velmi stručná, avšak také velmi přehledně postihující historické vývojové trendy v této oblasti. O trestní represi v období druhé světové války autorka nezmiňuje podstatnou skutečnost, že šlo o období, kdy u nás byl zřízen nacistický protektorát, pouze obecně hovoří o nedemokratickém státu. Na obrázku mapy České republiky autorka ukazuje sídla všech 36 věznic v ČR a i dále v textu dbá na rozlišení věznic vazebních od věznic pro výkon trestu, čímž již předznamenává své zásadní téma, totiž poukázání na odlišnost, s jakou vnímají svoji pozici obvinění ve vazebních věznicích a naopak odsouzení ve věznicích pro výkon trestu. Autorka však zde i jinde ve své práci uvádí mnohé skutečnosti, jež jsou upravovány zákony a dalšími normativními akty nikoli z těchto primárních zdrojů, nýbrž z internetových stránek Generálního ředitelství Vězeňské služby. Práce však není psána v oboru práva, a proto lze tento nedostatek tolerovat, i když by jistě bylo korektnější, kdyby se alespoň vedle

internetových odkazů také objevovaly reference k příslušným paragrafům jednotlivých právních předpisů. Nejen až praktická „část“ (kapitola sedmá), nýbrž již kapitola pátá naznačuje, že autorka čerpá konkrétní aplikaci z ústavního zařízení, v němž pracuje, takže například udávaná čísla tamních kapacit pro ni neznamenaají pouhou statistiku, obdobně jako má jasnou představu, co znamená pro obviněné a odsouzené zaměstnanost ve věznici, a je také svědkyní toho, jak obvinění ve vazební věznici v Českých Budějovicích konají například své vzdělávací nebo volnočasové aktivity. Již v šesté kapitole o výkonu vazby autorka zdůrazňuje, že osoby, na něž byla uvalena vazba, prožívají ve své nejistotě větší psychická traumata, než osoby již odsouzené. Na tuto a další rozdílnosti klade autorka důraz ve čtyřech dotazech, položených čtyřem odborníkům, kteří mají profesionální zkušenosti s prací s obviněnými i odsouzenými: speciálnímu pedagogovi, vychovateli, sociální pracovníci a psycholožce. Jejich obecné zkušenosti jsou pak aplikovány na vyhodnocení potřeb i možnosti pomoci dvěma konkrétním osobám, pobývajícím v českobudějovické vazební věznici. Celá práce tak vykazuje jakousi pyramidální stavbu; kapitolu od kapitoly totiž přechází od obecnějšího ke zcela konkrétnímu.

V práci se vyskytuje pouhé minimum spíše drobnějších chyb, citace z odborné literatury jsou obsaženy v dostatečném množství a vhodně integrovány do textu. Je zde však ještě jedna obecnější výhrada. Vzhledem k tomu, že práce je psána a obhajována na teologické fakultě, je velká škoda, že bylo prakticky vynecháno téma duchovenské služby ve věznicích. Dohoda mezi církvemi a Vězeňskou službou v ČR není ani zmíněna, obdobně jako účast duchovních na procesu výchovy a resocializace odsouzených. Bylo by proto dobře, kdyby se v rámci rozpravy při obhajobě nadhodilo právě téma vězeňské duchovenské služby a vysvětlila se třeba její specifika ve vztahu k jiným profesím, které se na práci s uvězněnými osobami podílejí.

Bakalářská práce studentky Drahomíry Horové podle mého úsudku nejenže **splňuje požadavky** kladené na tento stupeň kvalifikační práce, nýbrž poskytnutím zajímavého a originálního průzkumu názorů i metod práce kvalifikovaných praktiků zaslouží **doporučení k obhajobě a hodnocení výborně**.

Praha, 15.5.2011

Doc. JUDr. Stanislav Píbyl, Ph.D, J.C.D